

ירושלים	הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
4:17	5:28	6:08	
4:32	5:30	6:04	
4:21	5:28	6:02	
4:32	5:30	6:05	
5:35	6:36	7:06	
5:08	6:28	6:48	

שבתנו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

לא להחטיא את המטרה

לנצל את הלילות

ימי השבת הולכים ומתקצרים בשבועות אלו, כשבכל שבוע השבת מתקצרת בעוד חמש דקות אם לא יותר מכך.

מצד אחד יש בכך החמצה, כי בקושי מצליחים להטעין את הנפש במצברי אוצרות הרוח במהלך יום השבת.

אך מצד שני יש בשבתות כאלה גם רווח נקי, כאשר הלילות מתארכים, וכך אחרי סעודת השבת יש עוד זמן רב להגות בתורה ובדברי רוחניות.

נראה באמת לא לפספס את השעות המיוחדות הללו של לילות השבת הארוכים, לא לבלותם במסיבות רעים ללא תוכן, לא נשרוף את השעות היקרות הללו על קריאת עיתונים חלילה.

מה טוב ומה נעים לראות בלילות השבתות החורפיות הבאות עלינו, את בתי המדרשות השונים, גדושים מאדם, אם זה בלימוד תורה, בקבוצות וביחידים, בשיעורים ובחברותות, בחומש ומוסר או בהלכה ושמעתתא, ואם זה במסיבות רוחניות בהם משוררים שירות ותשבחות יחד עם דברי תורה וחסידות. אשרי העם שככה לו.

התייחדם ומה היום מיומיים... וכאשר יגיע האדם לאלו הזמנים ולא יחדש בעצמו תכונה להתעורר למה שראוי להתעורר בהם, אלא יקיים אותם דרך פעולת היחס וכמצות אנשים מלומדה מבלי שיתבונן בענין המצוה, לא ימשך לו מן המצוה ההיא מה שכוון נותנה יתברך להמשך ממנה, ונמצא מחטיא את הכוונה".

המאירי מסיים את דבריו אלה בפשט חדש בביאור הכתוב בו פתח את דבריו: "עת לעשות לה' הפרו תורתך", וכותב כך "שאף בעשיית המצוות שהוא עת לעשות לה', הפרו התורה והחטיאו את הכוונה". דברים נחרצים ונוקבים וחד משמעיים.

הפרו תורתך !!!

אם האדם לא מתבונן לפני כניסת השבת, ובמהלך יום השבת, מה המטרה הייחודית של יום זה, מה המטרה והיעוד של היום המיוחד הזה, הרי שהוא החטיא את כל כוונת נתינת מצוה זו, גם אם יקיים אותה כדת וכדין לכל פרטיה ודקדוקיה.

יכול אדם לקדש את השבת ולענגה בכל פרטי הפרטים, ובכל זאת הוא החטיא את עיקר כוונת השבת, עד כדי "הפרו תורתך"!
לא חבל?

אין דרך אחרת. רק להכנס אל השבת בצורה רגועה ונינוחה, היא הדרך שיכולה להביא את האדם להתבוננות במשמעות היום המיוחד אליו נכנס הוא זה עתה, ולהבין את משמעותו ואת הנדרש ממנו ביום זה, וכך לא יחטיא ויפסיד את כל משמעות המצוה.

כי המשמעות של הפסוק "ואדעה עדותיך", מתייחס בעיקרו למצוות השבת, שהוא עדות על בריאת שמים וארץ, והוא עדות על האמונה בבורא כל העולמות.

כשהוא חורז ענין לענין, עובר רבינו המאירי לפרש את עניינה של הנשמה היתרה המתלווה לאדם מידי שבת, ומסביר את הענין לפי דרכו בדברים עמוקים ועיוניים, כי נפש האדם מורכבת מכמה חלקים, ביניהם חלק עיוני ומשכיל, לעומת חלק מעשי. בימות החול על האדם לעסוק בחלקים המעשיים של הנפש, ואם יעסוק כל ימיו רק בחלק העיוני וההשכלתי של הנפש, הרי שיפול אחור, מחמת התנגדות הגוף לכוחות הנפש. לא כך בשבת, בהיותו מיוחד כולו לה', בלי פניות לדברים גשמיים כלל, יכול אדם לעבוד את הבורא על ידי כחות העיון בנפשו, ועל ידי כך להפוך את לבו ומעשיו להיות עבדים לאדוניהם הוא הנפש העיונית. זהו פשרה של הנשמה היתרה, בהיות השבת כולה מוקדשת להגברת כחות הנפש, יום הנשמה.

ממשיך המאירי וכותב, כי עיקר ייעודה של השבת הוא להתבודד בחכמה, והוא העונג הנצחי המיועד בהם, עד שישללו בו לגמרי מן הדברים החומריים. ומוסיף וכותב דברים נלהבים בחובת הקדשת השבת כולה לעניינים רוחניים [חלק מהדברים מצוטטים במדור "לשון חכמים"].

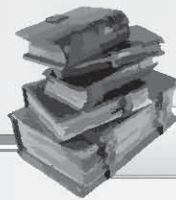
וכאן מגיע רבינו המאירי וכותב עוד, כי "כל זה הערה לאדם שיתבונן בזמנים המיוחדים מה היא סיבת

בגליון השבוע החולף, ייחדנו את המדור "לשון חכמים" לציטוט קטע מתוך משנתו של אחד מהמיוחדים שברבותינו הראשונים, הוא רבינו המאירי, שבשפתו המיוחדת והנהירה, מאיר באור יקרות את משמעות יום השבת, והתייחדותו להתבוננות באמונה בבריאת שמים וארץ, שמתוכה מגיעים גם לאמונה בשכר ועונש ובעולם הגמול.

בעקבות כך, הפנה אותנו השבוע יהודי נכבד, אחד ממיוחדי המשפיעים בדורנו בכתב ובעל פה, ללמוד בעיון את הקדמת רבינו המאירי לחיבורו הגדול, כשהוא מפליג רבות בגודל חשיבות הקדמה זו.

צריך להיות מורגלים מעט בסגנון לשונו המיוחד של רבינו המאירי, ולהבין את מליצת דיבוריו לפי רוח הילוך מחשבות דורות הראשונים, אך כשיורדים לעומק משמעות דבריו, אכן נגלים תעלומות חכמה ודברים ערבים ונפלאים ביותר.

מי שמכיר מעט את סגנונו הייחודי של רבינו המאירי, יודע הוא כי דרכו בכל דבר בו הוא כותב דברי פתיחה, להקדים לשם כך ביאור בכמה פסוקים ומקראי קודש אותם הוא מציב בראש דבריו, וכשהוא מסביר את הפסוקים הללו הוא מקיף את הנושא מכל זוויתיו. אף את פתיחת חיבורו המרכזי, הוא חיבור "בית הבחירה" על כל הש"ס, פותח המאירי בפסוק "עבדך אני הביני ואדעה עדותיך, עת לעשות לה' הפרו תורתך", כשהוא מעמיק חקר בפירוש מקראות אלו בצורה נרחבת ביותר. ובתוך דבריו מסביר

פניני הלכה

שאלה: האם צריך לקצוץ צפרניים מידי שבוע, ומתי הוא הזמן הראוי לקציצת הצפרניים?

תשובה: מי שצפרניו גדלות מהר, ודאי שצריך הוא על פי הלכה לקצוץ את צפרניו כל שבוע ושבוע, כדי לא להכנס אל השבת בצפרניים מגודלות שהם ניוול, ואין זה מכבוד השבת.

אף מי שצפרניו אינם גדלות בצורה מהירה, יש ענין לקצוץ את צפרניו מידי שבוע בשבוע לכבוד השבת. ובראשונים מובא שכיון שהשבת מכפרת צריך האדם לטהר את עצמו בערב שבת, ובגזיזת צפרניו נגזיזים לו חובותיו.

את צפרני הידיים יש לכתחילה לקצוץ ביום ו', ומצוה מן המובחר לקצצם לפני חצות. ומקפידים שלא לקצוץ צפרניים ביום ה'. אך את צפרני הרגליים קוצצים ביום ה', כי יש שכתבו להקפיד שלא לקצוץ את צפרני הידיים והרגליים ביום אחד. וכתבו הפוסקים שהנהגה בזה שלא לקוצצם ביום אחד, לא יקצוץ את צפרני הרגליים אור ליום ו', כי לא יוכל לקצוץ את צפרני ידיו ביום ו'.

מקורות: שולחן ערוך ונושאי כלים רס, א ואליהו רבה שם בשם של"ה, ומשנה ברורה שם, ו; אשל אברהם (בוטשאטש) שם; אורחות חיים לרבינו אשר מלוניל בסדר תפלת ערב שבת אות י; ארחות חיים החדש ודברי יצחק אות ל"ד.

אמרת השבת

את הכתוב "שבת לה" מפרש השל"ה הקדוש (מסכת שבת דף ק, ב), כי כמו ששם ה' שם הוי"ה מורה שהקדוש ברוך הוא היה הוה ויהיה, כך השבת מורה על היה הוה ויהיה, כי כבר כתב הטור, כי השבת היא כנגד ג' שבתות, שבת בראשית על בריאת העולם, וזה מורה בחינת היה, כי בו שבת ה'. שבת מתן תורה, זהו בחינת הוה, כי זהו קיום העולם לאבותינו ולזרעינו עד עולם. שבת לעתיד לבוא, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, ואז יהיה עולם הנצחיות.

מוסיף השל"ה וכותב, כי אמונת החידוש הוא שורש האמונה, ושאינו מאמין בזה וחושב שהעולם קדמון הוא כופר בעיקר ואין לו תורה כלל, ולכן ניתנה התורה ביום השבת, כי השבת מורה על החידוש והוא קיום התורה. ואף האמונה על נצחיות הבורא, היה הוה ויהיה, כלולה בכלל זה.

לאור דברים אלו כתב בספר חזון למועד להאיר את דברי רבינו בחיי על הפסוק "יום השישי ויכולו הימים והארץ וכל צבאם, כי סמך ויכולו ליום השישי לכבוד השם המיוחד תיבות הוי"ה, כדי להורות שאף על פי שבכל מעשה בראשית לא הזכירו, הוא עושה הכל והוא המתחיל והגומר. כי עיקרה של השבת באה לאמונה זו שהקדוש ברוך הוא היה הוה ויהיה אחד ויחיד ומיוחד.

לשון חכמים

והוא גם כן ענין מה שאמרו בתלמוד המערב (ירושלמי שבת טו, ג) 'במה מענגו, מר אמר בשינה ומר אמר בתלמוד תורה, ולא פליגין כאן בתלמיד כאן בבעל הבית', ואף על פי שרוב מפרשים פירשו שהתלמיד מענגו בתלמוד תורה ובעל הבית בשינה, אצלי לפרש בו היפך הדברים, והוא שרצה בזה שהתלמיד שכל זמנו הוא שבת ולא יפנה לבו גם בימי החול לדברים העולמיים, טוב לו שיענג עצמו בשבת בשינה ויניח השכל מן הלאות, ולא יקרא מפני זה מחטיא הכונה, כי הנחת השכל ושמרו מן הלאות לכונת היותו יותר מוכן לקבל החכמות, הוא הכנת הטבעים להיותם מצליחים בלימוד, והוא אם כן כמי שלמד באותה שעה...

ונשוב לאמרם ז"ל כאן לבעל הבית, ורצה בזה שבעל הבית שכל ימי החול מתעסק בדברים הגשמיים אנה ואנה, ראוי לו שיענג את השבת בתלמוד תורה, ויקבעהו עד ידוע להתעסק באלקיות, וכשיפנה לבו בימים ההם לדברי הבטלה, הוא עונה נפשו ומחטיא הכונה במציאות ימי השבתה.

רבינו מנחם המאירי בפתיחה לבית הבחירה

פרשת השבת

וַיִּבְאֶה יַצְחָק הָאֱהֱלָה שָׂרָה אִמּוֹ וַיִּקַּח אֶת רַבְקָה וַתְּהִי לוֹ לְאִשָּׁה וַיֵּאָהֲבָה וַיִּנְחַם יַצְחָק אֶתְרֵי אִמּוֹ כִּד, סו

ויצאה האהלה ונעשית דגמת שרה אמנו, כלומר והרי היא שרה אמנו, שכל זמן ששרה קימת היה נר דלוק מערב שבת לערב שבת, וזרכה מצויה צניפה, ועין קשור על האהל, ומשמחה פסקו, וכשצאת רבקה חזרו. רש"י

בספר רנת יצחק כתב להסתפק, האם מעיקר הנס לא דלק הנר אלא עד ערב שבת הבאה, וכשהגיע ערב שבת הבאה נכבה מאליו. או שמצד הנס לא היה הנר פוסק מלהדליק כלל, ורק כשהגיע ערב שבת כיבתה שרה אמנו את הנר כדי להדליק נרות לכבוד שבת.

והביא שהתוספות במסכת שבת (כה, ב) הביאו מחלוקת במי שיש לו נר דלוק אם די בכך ואין צריך לכבותה ולחזור ולהדליקה, או שצריך לכבוד ולחזור ולהדליק במיוחד לכבוד שבת. ואם כן לפי דעת הראשונים שדי בכך שהנר דלוק ואינו צריך לכבותה ולחזור להדליק לכבוד שבת, אם כן מוכח שמעיקר הנס היה שידלוק רק מערב שבת לערב שבת, ובכל ערב שבת היה נכבה מעצמו שנפסק הנס. אבל לפי הסוברים שצריכים לחזור ולהדליק במיוחד לכבוד שבת, אפשר לומר שמבחינת הנס היה יכול הנר לדלוק בלי הפסקה כלל, ושרה אמנו כיבתה את הנר כדי לחזור ולהדליק במיוחד לכבוד שבת.

והוסיף עוד, כי הגר"ח מבריסק זצ"ל הקשה לפני ה"אמרי אמת" מגור זצ"ל, על המבואר במדרש תנחומא כי נרות המקדש היו דולקים והולכים מראש השנה ועד שנה הבאה, והרי צריכים לקיים מצות הדלקה בנרות בית המקדש מידי יום, ואין קיימו את המצוה כשהנרות דלקו על ידי נס מאתמול. ותיירץ האדמו"ר מגור, על פי מה שאמרו בגמרא בבבא (כב, א) שהמוסיף שמן בנר חייב משום מבעיר, ואם כן יכלו לקיים מצות הדלקה על ידי הוספת שמן בנר.

וכתב, שלגבי נרות שבת אין די בכך שיוסיף שמן לנר דלוק, שחייב ההדלקה הוא מכבוד השבת, ולכן סוברים הראשונים שאין די בכך שהנר דלוק והולך, ואף אם מוסיף שמן בנר אין זה מעשה הדלקה לכבוד השבת. ולפי זה מובן, שאף אם מבחינת הנס היה הנר מומשיך לדלוק לעולם, בכל זאת שרה אמנו כיבתה את הנר בערב שבת, כדי לקיים מצות הדלקה, ולא די בכך שתוסיף שמן.

מעשה לשבת

הגשם שלא הרטיב את המלט

כרגיל, ולאחר מכן למד חומש רש"י ובמשך היום אף עסק באמירת תהלים כהרגלו כאילו שום דבר לא קרה ושום דבר לא יקרה.

רק בצאת השבת לאחר שהבדיל על היין, נראתה עליו עננת דאגה על ההפסד הגדול באיבוד הכמות הגדולה של המלט, שהשקיע בו הון רב של כסף, ועמל רב של חודשים רבים, וכעת הכל ירד לטמיון. ללא שהיות נטל עגלה ונסע לעבר אתר העבודה. מה מאוד הופתע לראות, כי כל חביות המלט שלו, היו מכוסות בקרשים ופחים ומעליהם אבנים כבדות כראוי וכיאות ולא נגרע ממנו דבר. כלא מאמין למראה עיניו, הוסיף ותחב את ידו לתוך החביות, והנה המלט יבש לחלוטין וראוי לשימוש.

הוא לא הבין, מי הם המלאכים שבאו לכסות לו את המלט?

לאחר יום יומיים נודע לו הדבר.

אנשי חברת "סולל בונה" שבנו באותו איזור, אף להם היו חביות מלט באתרי הבניה שלהם, וכשהחל לרדת גשם שלחו הם פועלים לכסות את המלט שלהם. הפועלים שהגיעו בחסות החשיכה, לא הבחינו בשטחי הבניה, ובטעות הלכו הם לאתר הבניה שלו, וכיסו את כל החביות שלו, במקום לכסות את החביות של חברת "סולל בונה".

לאחר שאילת רב, התירו לו להשתמש בחביות שלו, והתברר שוב כי "שומר מצוה לא ידע דבר רע", ועל דרך הכתוב באיוב (כז, יז) "יכין רשע וצדיק ילבש", כשאותם שלא שמרו על השבת הפסידו את רכושם, אך במעשיהם הצילו את רכושם של מי שכן שמר על השבת.

מהרטיבות שאימה לאבדה.

בעל הבית עשה את החשבון כמה זמן נותר עוד עד לכניסת השבת, ושיער כי לא ימלטו מחילול שבת חס ושלום.

בהיותו איש ירא אלוקים, ענה לפועל בנחרצות: אני אינני מוכר את השבת תמורת כל הון שבעולם, ואני מזהיר בזאת שאף יהודי לא יחלל את השבת בעבורי, גם לא בכדי להציל את כל רכושי שעתיד לרדת לטמיון.

את הדברים האלה הוסיף, מחשש שמא אחד מפועליו המסורים לו, לא יעמוד בנסיון ויחלל את השבת כדי להציל את רכושו.

ואמנם, את אשר יגורו בא. בליל שבת ירדו גשמים עזים בארץ, וברור היה שכל הרכוש הגדול נפסד ונאבד.

אבי – מספר יהודי זה – ערך את שולחנות השבת בפנים מאירות, ושר את זמירות השבת

את הסיפור הבא, מספר רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א, כפי ששמע את הסיפור מבנו של בעל המעשה, יהודי זקן תלמיד חכם ונאמן.

אביו של אותו יהודי היה מבוני אחת הערים בארץ ישראל, הוא בנה את עשרים הבתים הראשונים באותה עיר. לשם השוואה, החברה הגדולה והמוכרת "סולל בונה" בנתה שם באותו זמן עשרים וחמשה בתים בלבד. וההשקעה הגדולה ביותר באותם ימים לצורך בניה, היה המלט, כי לא היה תעשיית מלט בארץ באותם ימים, והיו צריכים לקנותו מוחץ לארץ ולהביאו באניות לארץ, דבר שעלה הון רב.

אותו יהודי הזמין באותה תקופה בה בנה את הבניה הגדולה, כמות גדולה של מלט. המלט הגיע למל יפו ביום שישי אחד באחד מעונות המעבר, כשבצהריים השמש האירה והחום שלט בכל מקום. את חביות המלט הורידו מהאניות והסיעו אותם לאתר הבניה הגדול, כששם פירקו את החביות המלט ופתחו את תכולתם.

ביום שישי אחר הצהריים חזר מידוענו הקבלן לעיר מגוריו ביפו, וכל הפועלים שבו לביתם, והנה לפתע השמים מתקדרים בעננים, ובכל רגע היה עלול לרדת גשם זלעפות.

אחד הפועלים שהתגורר בסמיכות אליהם, בא מיד במרוצה לביתם, והתריע כי המלט מונח חשוף ברחבת אתר העבודה, ואם ירד גשם הרי שכל המלט ילך לאבדון, וההפסד בממוון יהיה בל יסוער. לכן הוא הציע, כי יסעו מהר בעגלות טעונות קרשים לעבר אתר העבודה, ויכסו היטב את החביות בקרשים כדי שהגשם לא יחדור אליהם, וכך ניצל כל המלט

זכריהם הם זכרונם

רבי משה מידנר זצ"ל ראש ישיבת "תורת חסד" ברנוביץ - כ"ג חשוון תר"צ

רבי משה מידנר היה מזיגה נפלאה של ראש ישיבה מאסכולת ראשי ישיבות ליטא - כתלמיד מובהק שיצק מים על ידי הגר"ח מבריסק זצ"ל, וחסיד מובהק וממעתיקי השמועה של תורת החסידות לבית קוברין - סלונים.

דמות מיוחדת ורבת אנפין זו, היתה דמות מופת להמוני חסידי סלונים, שראו בו דמות מושלמת של עובד ה' יחד עם גאונות בתורה. אחד מתלמידיו הבכירים הוא מי שנודע לימים כאדמו"ר מסלונים בעל ה"נתיות שלום" זצ"ל, שהיה מרבה לשוחח אודות דמותו הגדולה.

במאמר לתולדותיו נכתבו לדמותו הפרטים הבאים:

כד עייל שבתא היה רבי משה פושט צורה ולובש צורה חדשה, כמעט לא יכלו להכיר אותו. אחד מטובי תלמידיו (ה"נתיות שלום") אשר ליווה אותו בצהרי יום הששי כשהלך לטבול במקוה לכבוד שבת, סיפר כהאי לישנא: בכל פעם שחזרנו מבית הטבילה, וכבר עצם אז את עיניו בדביקות ואינן רואות כלל את הרחוב של חולין, ומחזיק בזרועי שאוליכנו הביתה, הייתי משתומם ושואל את עצמי, האם זהו אותו רבי משה מידנר שנלוויתי אליו לפני שעה קלה בדרכו מביתו למקוה? לא! איש אחר לחלוטין, נשמה חדשה בגוף חדש, כולו שטוף אורה ובווער בכיסופין, כולו שבת.

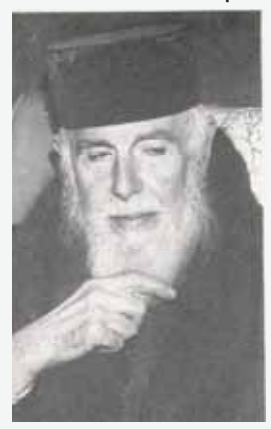

קוראי עונג

ב"ה
 ישר כח גדול על עלונכם המשמח וקוראים בו עונג לשבת.
 בעלון השבוע נפלה טעות ותמונתו של רבי רפאל ברוך טולדאנו
 זצ"ל הוחלפה בתמונת רבי ברוך טולדאנו זצ"ל.
 העיד בפני יהודי מבווגר ממוקנס, שרבי רפאל היה הופך את הבסטה עם
 מקלו ליהודי שלא סגר את החנות לפני שבת.
 המשיכו לעשות חיל.
 בברכה רבה, כפיר ברוך מבורך דדון.

בשבוע שעבר הוצגה התמונה של הרב השמאלי שבתמונה, כדמותו של הרב הגאון רבי רפאל ברוך טולדאנו בן רבי יעקב זצ"ל רבה של מקנס. מתברר כי זוהי דמותו של הרב הגאון רבי ברוך טולדאנו בן רבי אברהם זצ"ל דיין במקנס, והעומד במרכז התמונה הוא רבי רפאל ברוך טולדאנו זצ"ל. וטעות לעולם חוזרת.

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
 לזיכוי הרבים נא הדפיסו
 והפיצו בין מכריכם!
 לקבלת הגליון בכל שבוע,
 ולהערות הצעות ותרומות
 yismechu@yismechu.com 052-7636030

יְדֵי הַשַּׁבָּת

יְדֵים יְקָרִים!

בְּכָל שַׁבָּת אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים בְּתַפְלָה: "וְהִנְחִילֵנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרַצוֹן שַׁבַּת קִדְשֵׁיךָ."
 הַאִם הַתְּבוּנָתְךָ פִּעַם מִה פְּרוּשׁ הַמּוֹלָה "וְהִנְחִילֵנוּ"?
 עוֹד דְּבַר, וְכִי מִתְּפַלְלִים אֲנִי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִנְחִיל לָנוּ אֶת הַשַּׁבָּת?
 הֲרֵי הוּא כְּבֹר הַנְּחִיל אוֹתָהּ לָנוּ מִשְׁעַת מִתֵּן תּוֹרָה, וְאַפְלוּ קִדְשׁ לְךָ, וְכִפִּי שְׂאֵנוּ אוֹמְרִים בְּבִרְפַת קְדוּשׁ שֶׁל שַׁבַּת "וְשַׁבַּת קִדְשֵׁךָ בְּאַהֲבָה וּבְרַצוֹן הִנְחִילָתֵנוּ."
 אֲלֵא, הַתְּשׁוּבָה הַיָּא, כְּפִי שְׂמִיכָאֲרִים רְבוּתֵינוּ הַגְּדוֹלִים, כִּי כָל שַׁבַּת וְשַׁבַּת הַיָּא נִחְלָה בְּפָנֵי עֲצֻמָּה, וְעַל כֵּן כָּל שַׁבַּת וְשַׁבַּת מִתְּפַלְלִים אֲנַחְנוּ בְּאִפְסוֹן מִקְדָּשׁ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִנְחִיל אוֹתָהּ לָנוּ בְּאַהֲבָה וּבְרַצוֹן.
 כָּל שַׁבַּת וְשַׁבַּת מְבַקְשִׁים עַל כָּךְ.
 מְבַקְשִׁים עַל כָּךְ בְּלִילָה, וְחוֹזְרִים וּמְבַקְשִׁים עַל זֶה בַּבֶּקֶר בְּתַפְלַת שְׁחֵרִית, וְשׁוֹב פִּעַם חוֹזְרִים וּמְבַקְשִׁים עַל כָּךְ בְּתַפְלַת מוֹסָף, וְשׁוֹב פִּעַם חוֹזְרִים וּמִתְחַנְּנִים לְעַת עָרֵב, כְּשֶׁכְּבֹר כְּמַעַט עָבַר הַיּוֹם "וְהִנְחִילֵנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרַצוֹן שַׁבַּת קִדְשֵׁיךָ."
 גַּם בְּאוֹתָם הַגְּעִים מִיְּחִידִים שֶׁהַשַּׁבַּת עוֹמְדַת לְעוֹב אוֹתֵנוּ, מִתְחַנְּנִים אֲנִי כִּי וְנִקְּחָ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִנְחִיל לָנוּ אֶת הַשַּׁבַּת הַמִּיְּחִדָּת הַזֹּאת, שְׂאִין שְׁנֵי לָהּ, שַׁבַּת פְּרִשְׁת חַיִּי שְׁרָה ה' אֱלֹהִים תִּשְׁעֵנָּה לְבְרִיאַת הָעוֹלָם, בְּאַהֲבָה, בְּרַצוֹן.

כְּבֹר מֵעַל 30 אֲלֶף שַׁבָּתוֹת מֵאֵז בְּרִיאַת הָעוֹלָם חֲלַפּוֹ עָבְרוּ לָהֶם, קְרוֹב לִ20 אֲלֶף שַׁבָּתוֹת מוֹזְמֵן הָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים, וּבְכָל שַׁבַּת וְשַׁבַּת מִקְדָּשׁ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִנְחִיל אֶת הַשַּׁבַּת הַמִּיְּחִדָּת שֶׁל שְׁבוּעַ זֶה, לְזֵרַע אֲבֵרֵהֶם אוֹהֲבֵהוּ, בְּאַהֲבָה וּבְרַצוֹן.
 וְהִיא הִיא יְהוּדִי מִנְחֵד בִּירוּשָׁלַיִם, מְגֻאֲוִיָּה וְצִדִּיקִיָּה, וְכִי חַיִּים בָּרִים שְׂמוֹ, זָכַר צִדִּיק לְבִרְכָה, שֶׁבְּכָל שְׁבוּעַ וְשְׁבוּעַ, בְּעָרֵב שַׁבַּת קִדְשׁ בְּסוּף תַּפְלַת שְׁחֵרִית, שְׂמְעוּ אוֹתוֹ מְלַחֵשׁ וּמוֹסִיף בְּקִשָּׁה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רָצָה נָא בְּמִנְחַתֵּנוּ, קִדְשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְהִנְחִילֵנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרַצוֹן שַׁבַּת קִדְשֵׁיךָ.
 חַז"ל לֹא תִקְנֵנוּ לָנוּ לְהַתְּפַלֵּל תַּפְלָה זוֹ בְּיוֹם שֵׁשִׁי, אֲבָל לְפָחוֹת שְׁנַרְגִּישׁ אֶת הַהֲרַגְשָׁה הַמִּיְּחִדָּת חַז"ל כְּבֹר לְפָנֵי הַשַּׁבַּת.
 שַׁבַּת שְׁלוֹם